

derfor, efter at dets Forslag var forkastet, været rettet paa, at gøre det foreliggende Ændringsforslag saa acceptabelt for Arbejderne som muligt. Dette er langt fra lykkes i det Omfang, ønskeligt var, hvorfor Mindretallet maa forbeholde sig sin Stilling over for Enkelthederne i Forslaget, ligesom det tager et almindeligt Forbehold over for Flertallets Udtalelser i Betænkningen. Naarlig maa man henlede Opmærksomheden paa Nødvendigheden af, at de tilskadede, der ikke ere Medlemmer af en Sygekasse, erholde Hjælp fra det samme Tidspunkt, hvor Sygekassehjælpen begynder, og at der staves en virkelig Garanti for, at de erholde de Forsørgelsesbeløb udbetalte, som tilsiges dem i Forslaget, eventuelt gennem en Statsforsikringsanstalt. Tilsvarende kan Mindretallet ej heller finde den Maade, hvorpaa Arbejdsraadet sammensættes, tilfredsstillende.

Angaaende det som Bilag medfølgende „Forslag til Lov om Understøttelse til Arbejdsinvalider efter Ulykkestilfælde under Arbejdet“ finder Mindretallet Anledning til at udtale, at hvor meget det end kunde ønske, at alle Arbejdere erholdt et Krav paa Understøttelse efter Ulykkestilfælde, kan det dog ikke finde det rigtig at føre Princippet i Lov af 9de April 1891 om Alderdomsunderstøttelse over paa disse Forhold, med mindre man fra denne Lov kunde fjerne en hel Række Bestemmelser, som nu medføre, at Hjælpen maa betegnes som Fattighjælp uden denne Hjælps sædvanlige retslige Virkninger. Mindretallet ser imidlertid i dette Forslags Fremkomst en Indrømmelse af, at man maa komme til en almindelig Understøttelse af forulykkede uden for Fattigvæsenet, og altsaa en indirekte Anerkendelse af den ledende Tanke i det af Mindretallet og dets Partifæller oprindeligt indbragte Lovforslag.

Ændringsforslag.

Af Udvalget:

Lovforslaget affattes saaledes:

Forslag til Lov

om

Arbejderes Forsørgelseskrav efter Ulykkestilfælde under Arbejdet.

I.

Forsørgelsen.

§ 1.

Enhver i Riget bosat Person, der som Arbejder (§ 2) imod Løn bestæftiges af en Arbejdsgiver i nogen af de i § 3 angivne Virksomheder, har hos Arbejdsgiveren Krav paa Forsørgelse paa den Maade og i det Omfang, som denne Lov fastsætter, naar han eller hun ved et af ydre og paavisselig Aarsag bevirket Ulykkestilfælde under sit Arbejde kommer saaledes til Skade, at Arbejdsevnen derved midlertidig eller vedvarende forringes.

Som opstaaet ved Ulykkestilfælde anses ikke den Skade, som den tilskadede har tilføjet sig selv med Forsæt eller som forsætlig er tilføjet ham af andre end den eller dem, hvem Ledelse af eller Tilsyn med Arbejdet har været overdraget, eller som er hidført ved hans egen grove Uagtsomhed, ej heller Skade ved højere Magt og anden Hændelse, som ikke staar i Forbindelse med Driften eller med de Forhold, under hvilke Arbejdet udføres.

Paa samme Maade have de Personer Forsørgelseskrav, som helt eller for nogen Del forsørgedes af en Arbejder, der er omkommen ved et Ulykkestilfælde, som havde kunnet begrunde Krav efter nærværende Lov, dersom det i Stedet for Død havde medført en Legemsfæde.

§ 2.

I Forhold til denne Lov anses som Arbejder den, som stadigt eller midlertidigt imod Løn eller Aftordbetaling bestæftiges af en professionel Arbejdsgiver, af en Entreprenør eller af Stat og Kommune i den tekniske Del af Virksomheden samt under samme Forhold den, der har Tilsyn med eller Ledelse af saadant Arbejde, sidstnævnte